

Den Haag, zaterdag 19 juni 2010

Dames en Heren,
het is alweer een tijdje terug,
als mijn fellows zich tot mij keren -
en het ging eigenlijk nogal vlug -
om mij die vraag te stellen:
"wil jij namens ons, vóór het diner,
een verhaaltje vertellen
op Graduation Day."

Ik moet zeggen,
ik vind dit een hele eer,
dat zij bij mij die verantwoordelijkheid leggen.
En ik doe dit daarom des te meer
met veel genoegen.

Dus, namens alle fellows,
na twee jaar hard zwoegen,
een terugblik - met credo's.

Op elf september 2008
is het allemaal begonnen.
Direct al in Den Haag overnacht;
de eerste angst is overwonnen.
De eerste schreden zijn gezet
langs die mooie Haagse laan.
Thuis was er nog verzet:
"Je hébt toch al een goede baan?
Twee jaar lang nog weer studeren,
waarom wíl je dat nou toch?
Waarom wil je nóg meer leren;
dit wordt werkelijk een moloch.

Zo zaten wij dan in de klas,
onwennig, nog verlegen,
sommigen nog met een das,
wij spraken nog niet tegen.
En Paul vroeg ons, wat viel je óp,
vanochtend in de krant
wij wisten `t niet, dat was een strop,
En Paul vond het een schánd.
Wij voelden ons als jaren her,
toen wij het ook niet wisten,

wij waren dertien, brugpieper
ten prooi aan Frissens en Van Twisten.
Wij weten sinds de vorige week,
het gaat om social media;
de kranten zeggen ons geen steek,
maar Twíttter heeft de gloria.

En zó begon ons eerste jaar,
troonrede analyseren.
Wat was er allemaal van waar,
besturen, besluiten, leren.
Organiseren, module met Jaap,
bij Roel op je sokken.
Daar zat je voor aap,
maar wél steeds betrokken,
bij het publieke domein.
Unfreezing – ontdooien,
een goed ambtenaar zijn,
en niet maar wat klooien.
Wij leerden elkaar
steeds beter kennen.
Een woord, een gebaar,
overeenkomst herkennen.

Waardering en vriendschap
door kou in Ardennen,
en Henk Visser z'n boodschap,
door sneeuw in Doorn
en Alexander z'n lessen.
Diepe relaties geboren,
nee Paul, géén excessen!

Het thuisfront wil echter wél compensatie.
Er is daar dus gewerkt
aan de intieme relatie.
Het is niet onopgemerkt,
dat een huwelijk is gesloten.
En geen schone schijn,
er is écht genoten.
Want Julia en Constantijn
werden geboren.
De vaders vertelden vol vuur,
aan wie het maar wilde horen,
over de relatie tussen kind en openbaar bestuur.

De verzorgingsstaat tot achter de voordeur,
het invullen van formulieren
verpestte soms danig hun humeur,
komt de staat mijn gezin nu verstieren?

Intussen werd de NSOB bekend terrein.
Voor een beetje snobisme en post-modernisme
moet je aan het Haagse Lange Voorhout zijn.
Protestantisme en katholicisme
Van Twist versus Frissen,
de leegte der staat,
over demos beslissen,
nieuwe kennis paraat.
Na taal het verhaal,
het ongezegde van UPO's,
de ethos en de moraal,
democratie kansloos?
Obsoleet altruïsme,
accumulerend beleid,
volatiel absurdisme,
de weg zijn wij kwijt.....

Maar, wat wij wél leren –
niet geheel onverwacht –
gaat over des keizers kleren,
het is het verhaal van de macht.

Op de vierkante kilometer,
hier in Den Haag –
men weet hier wel beter –
gaat het níet om de vraag
wat je doet voor de kiezer.
Als je niet kiest voor jezelf,
dan ben je verliezer,
kom je hooguit terecht in de Raad van Elf!
Zó wordt hij gespeeld,
de dans om de stoelen:
doe alleen wat je ego streelt,
dát is wat we bedoelen.
In het hart van dit al, heel adequaat,
gestold gezag, een heerschappij.
De NSOB als Madurodam van de Staat,
daar horen grote namen bij.

Mark en Paul zijn er twee,
zij gaven hun naam, without boundary,
want wát betekent nu MPA,
juist: Mark and Paul Academy.
Een strak geleid regime,
het gaat om goede bestuurlijke relaties,
én om te worden gezien,
veel meer dan om echte prestaties.

Zo worden wij allen megalomaan,
en denkend aan onze súpdocenten
leven wij vrijdagen in een waan
met bestuurswetenschappelijke supertalenten.
Mark is dan nog met zijn Blackberry druk,
schrijft nog een boek, heeft decaangesprekken.
Paul reflecteert in de spiegel, denkt: "wát een geluk,
ik heb teveel om aan te trekken."

Denkend aan naadjes van pakken enzo
leren wij hoe wij het land moeten sturen.
Just go with the flow,
en dat mag wel twee jaartjes duren.
Intussen genieten wij vrijdags volop,
met elkaar discussiëren,
het eerste jaar is he-le-maal tóp,
en Paul heeft alwéér nieuwe kleren!

Nu mogen wij óók naar het buitenland,
met of zonder gezin,
Belgie, Australie of Schotland,
wij hebben er reuze veel zin in.
Mongolie, Zuid-Afrika en de States,
Singapore, Canada en Antwerpen,
maakten de studie tot iets compleets,
deden onze inzichten verder verscherpen.
Als rijkere mensen keerden wij terug,
emotioneel stukken completer.
Het is écht waar, zeggen Mark en Paul vlug,
door de NSOB word je steeds beter.

In het tweede jaar was het parool
reflectie, reflectie en reflecteren.
De stropdas ging af, wij werden frivool,
ook het tegenspreken gingen wij leren.

De regels van het instituut,
voorbeeld van goede zeden,
geen alcohol tijdens dispuut,
ze werden met voeten getreden.

Reflecterend spiegelden wij ons door de tijd,
kwamen ongemerkt in de toepassingsfase.
Dat was het einde van het jolijt,
tijd om ons te verbazen..
en te verdiepen in de opdracht
van NVB, SGO, IPO en VORA,
de uitkomsten waren vaak onverwacht,
de opdracht leek soms op de doos van Pandora.
Na maanden geploeter en gezwoeg
schreven wij de rapporten
en dat was uiteindelijk genoeg
om te titel niet langer op te schorten.

Opdrachtgevers heel tevree,
of misschien toch iets minder,
maar daarvan hebben wij van lieverlee,
steeds minder hinder.

De werkgever blij,
je werkt weer op vrijdag,
en hebt er een mooie titel bij,
die er ook voor jouw baas wel zijn mag.
Het gaat slechts om je naam
en je reputatie.

Díe verwerven jou faam,
dát maakt je relatie.

En ja, met die titel erbij
openen zich vele deuren,
wij verheugen ons blij,
op wat binnenkort gaat gebeuren.

Wij stoten door naar de top,
het altruïsme voorbij,
mijn égo voorop,
het gaat slechts om mij!

In dit bestuurlijk theater
zullen wij ónze betekenis geven,
onze woorden zijn helder als water,
met óns komt de staat weer tot leven!

Maar hoe moet dat nou straks met Mark van Twist
en met professor doctor Frissen,
als je de één niet al mist,
dan ga je de ánder wel missen!
Kortom, hoe houden wij het contact
en gevoel en hoe blijven wij delen,
hoe zorgen wij dat ons groepsgevoel niet verzwakt,
niet alleen door soms eens te mailen.

Na vandaag gaan wij door,
met een club of een stichting.
Zo geven wij aan onze wensen gehoor
en ook een beetje richting.

Paul en Mark, Wanda en Mo,
Ellen, Roel, Monica, Erik van 't Loo,
Jaap, Uri, Alexander, Henk, Arjo,
Hans en Ernst, Jos en Afshin, Anton en Dick,
namens alle fellows zeg ik:
Veel dank voor twee mooie jaren,
waaraan wij goede herinneringen zullen bewaren.

Rest mij u namens ons allen te danken
voor uw gehoor.

Dan kunnen nu de feestkurken knallen,
de champagne kan door.

Proost!

© Jet Lepage, Lelystad juni 2010